

[Pilgaard Andersen]

ville også have klaret problemerne med adoption af barn nr. 2, så forældrene ikke kom i klemme på grund af de fåbelige regler, der er indstiftet, om aldersgrænsen på 38 år og 40 år.

Jeg er udmærket klar over, at der er sket visse lempelser, men jeg må nok sige, at det er kun i enkelttilfælde, der har været de lempeligere vilkår. Vi ser gang på gang, at forældrepar ikke har kunnet få barn nr. 2 på grund af, at de er blevet for gamle.

Alderskriterierne i betænkning 3 skyldes ifølge formanden for adoptionsnævnet, statsadvokat Hornslet, at man ikke ønsker, at et barn skal komme i pubertetsalderen samtidig med, at kvinden kommer i overgangsalderen. Man må undre sig over, at statsadvokaten kan få sig selv til at sige sådan noget vrøvl. Enhver ved jo, at skal man tage konsekvensen af Hornslets tankegang, så skal man forbyde alle kvinder over 28 år at få børn. Det er nok en noget utænklig situation.

Man må desværre konkludere, at de nye regler udelukkende skyldes et ønske om at begrænse antallet af adoptivforældre. Den indstilling bygger nok på påstande om, at man ikke kan skaffe børn nok her i Danmark. Samtidig ved vi, at børnedødeligheden i f. eks. Bangladesh er omkring 50 pct. på grund af dårlig ernæring. Børnene er fyldt med fnatsår over hele kroppen, hvilket skyldes for dårlig ernæring og alt for ringe sundhedsmæssige forhold i det hele taget. Der er også mange handicappede børn, som ikke kan komme under behandling i Bangladesh. De har kun én eneste chance for at klare sig, nemlig at blive adopteret og komme til udlandet, hvor de kan få den lægehjælp og de specialoperationer, som i de fleste tilfælde kan afhjælpe deres handicap.

Prøver man at se på fordelingen af de 1.800 børn, som er blevet fordelt til adoption, ser man i mange tilfælde, at det er familier med egne, biologiske børn, der er kommet i betragtning som adoptanter. Barnet bliver måske nr. 3 eller nr. 4. Det finder jeg er urimeligt. Desuden kan der nemt blive vanskeligheder mellem de biologiske børn og adoptivbørnene, som i mange tilfælde har en anden hudfarve; det kan skabe et problem, som vi nok ikke helt kan se bort fra.

Efter min mening kan der sættes et spørgsmålstegn ved rigtigheden af den fordeling,

der finder sted: burde f. eks. forældre i barnløse ægteskaber ikke have en fortrinsstilling i forhold til de familier, der i forvejen har børn? Ved i større grad at bevilge adoption til barnløse ægteskaber opnår man, at der vises større omsorg for både børn og forældre, og denne omsorg anser jeg i hvert fald for meget vigtig. Barnet får efter min mening en mere tryk og harmonisk tilværelse i familier, der har store ressourcer og derfor bedre kan løse de daglige problemer. Ved at fordele børn fortrinsvis til familier, der ikke har biologiske børn, tilgodeser vi også de familier, der har stået på ventelisten i en årrække, og som stadig væk går og håber på at komme i betragtning. Jeg finder det rimeligt, om vi prøvede at løse problemerne for disse familier, for jeg ved, at det for mange er en stor tragedie, at de ikke har fået lov til at leve en tilværelse, hvor der også er børn.

Det er interessant, når vi hører justitsministeren påstå, at der ikke er børn nok, for jeg har henvendt mig til Tytte Botfeldt og derigennem fået oplysninger, der helt klart dokumenterer, at denne påstand ikke er rigtig.

Nogle breve, som er tilgået retsudvalgsformanden og justitsministeriet, beviser klart, at der er børn nok f. eks. både i Bangladesh og i Indien. Et brev af 8. januar fra FN-forbundet bekræfter, at der også er gode muligheder for at få børn fra Ceylon, Calcutta og Madras, og et andet brev fortæller, at der er store muligheder for at hente børn i Sri Lanka. Det er klart, at nogle af disse landes myndigheder ikke er særlig interesserede i at indrømme, at de har problemer, når det drejer sig om børn. I nogle af brevene står det klart og tydeligt, at Danmark jo bare kan ansøge om at få børn, så skal de nok bringe børn i forslag. På denne baggrund forstår man ikke påstanden om, at der ikke er børn nok i verden. Når vi samtidig ved, at børnedødeligheden i mange lande ligger på omkring 50 pct., forstår man ikke den passivitet, Danmark viser over for de lande, hvor vi virkelig kan være med til at hjælpe, og hvor det må gøre befolkningen ondt at se, at deres børn ikke kan få en tryk tilværelse. De resterende 3.000 familier her i landet, der ansøger om at få lov til at adoptere børn, kunne vi hermed være med til at tilgodese.

Jeg synes nok, det er på tide, at vi begynder at tage dette problem op, og jeg håber også, at denne forespørgsel kan åbne vejen